

Editörden

Türkiye’de tıp eğitimi gerçek anlamda ilk kez 14 Mart 1827 tarihinde Vezneciler’de Tulumbacıbaşı Konağında “Tıphane” adıyla kurulan okulda başlar. 1839’da “Mekteb-i Tıbbiye-i Adliye-i Şâhâne” adını alan okulda; Avusturya’dan gelen Dr. Charles Ambroise Bernard ilk kez adli tıp derslerini 1841’de “Tıbb-i Kanuni” adı ile vermeye başlar, ilk otopsi başına sırtık düşerek ölen bir işçinin cesedine uygulanır.

Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen, bugün ülkemizde “adli tıp” olması gereken yerde midir? Bu soruya, “evet” yanıtı vermemiz ne yazık ki olanaksızdır.

Tüm dünyada “adli tıp” ve daha genel bir ifade ile “adli bilimler” günümüzde bilim ve teknolojiye ileri adımlarla birlikte, birçok adli ve sosyal olayın aydınlatılmasında önemli bir konum kazanmıştır. İletişim ve teknoloji çağı adli tıbbi; sosyal, popüler ve bir o kadar da medyatik hale getirmiştir.

Türkiye’de evrensel örneklerin dışında, adli tıbbin uygulamaları tek bir merkezi yapı olan Adli Tıp Kurumu bünyesinde yürütülmekte; üniversiteler büyük ölçüde bu uygulamaların dışında kalmaktadır. Adli tıbbin ülkemizdeki mevcut bu sistemi başlı başına devasa bir sorundur. Adli tıp ve adli bilimler alanında; öğrenci, asistan ve uzmanların eğitimi, bilginin elde edilmesi ve paylaşımı, materyalden yararlanma ve rutin uygulamalara katılımda ciddi problemler bulunmaktadır. Bu durum, doğallıkla bilimsel araştırmaların yapılması, bilginin toplumda üretilmesi, yayılması ve kullanımı açısından da önemli bir engel oluşturmaktadır. Öte yandan, görevi ve uzmanlığı ne olursa olsun, tüm hekimler meslek yaşamında adli tıp konularıyla hemen her gün karşılaşmaktadırlar; mesleki olarak adli tıp konularında kendilerini geliştirmek, güncel bilgi ve uygulamalara ayak uydurmak durumundadır.

İşte bu ortak çalışma, yalnızca adli tıp asistan ve uzmanlarına değil; adli tıp konuları ile karşılaşan tüm hekimlere ve hatta tıp öğrencilerine yardımcı olmak üzere hazırlandı. Toplumda her gün adli tıp ile ilgili sorunların artması ve adli tıbbin kimi zaman olumsuz da olsa hep gündemde kalması nedeni ile, bu tür bilimsel kaynaklara neden gereksinim duyulduğu aşikârdır. İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu ve Klinik Gelişim Dergisi Yayın Kurulu’na; Adli Tıp özel sayısı çıkarılmasına destekleri için teşekkür ederiz. Klinik Gelişim Dergisi’nin bu özel sayısının hazırlanma sürecinde; adli tıp açısından “kitap formatı” niteliğinde, kapsamlı bir başvuru kaynağına dönüştüğünü gördük. Bu çalışma aynı zamanda, bizde adli tıbbin temel konularını içeren kitap ve benzeri çalışmalar arasında, “yerinde kaynak gösterme” yöntemi ile hazırlanmış, “derleme” türü, ilk kapsamlı çalışma özelliği de taşımaktadır. Bununla birlikte, konu başlığı seçimi ve içeriklerinde, derginin amacı ve hacmi dışına taşan bilimsel ayrıntılardan bilinçli olarak kaçınmaya çalıştık. Öte yandan bu ortak çalışmada, birçok meslektaşımızın, özellikle süre kısıtlılığı nedeni ile “yazar” olarak yer alamadığını üzülerek belirtmek zorundayız; anlayışla karşılanacağını umuyoruz.

Tüm hekimlerin adli tıp konuları ile “hiç karşılaşmamasını” dileyemesek; “nadiren karşılaşmasını” dilesek de, bu çalışma şayet, hekimlerin gerek duyduklarında yararlanabilecekleri bir kaynak olabilecek ise, mutluluk duyarız.

Saygı ve dostlukla...

Dr. Sermet KOÇ

Dr. Muhammet CAN